

[Arne Melchior]

at synge. Heldigvis er det bedre ude i landet. Det er et par verselinjer, jeg holder meget af den dag i dag.

Men selvfølgelig må man erkende, at målestokke er relative. Ingen af os kan tåle at blive målt med den absolutte alen, så falder vi alle igennem. Kan vi klare os nogenlunde, når vi måles med en relativ alen, må vi være nogenlunde tilfredse; målt med hjertet er det stort.

I forgårs diskuterede vi herinde den danske indsats i vor verdens for tiden absolut allerstørste problem, nemlig Golfkrigen. Der var flere, der citerede, at vi kunne være vor indsats bekendt. Jeg tillod mig at sætte et lille spørgsmålstegn ved det, og det er så målestokken, det drejer sig om.

Målt med nogle er det en god indsats. Målt med verden er det lille. Det kommer an på, hvilke af verdens mange lande vi vil sammenligne os med. Målt med Schweiz, der har en vis verdensrekord i kun at interessere sig for egne afærer og tjene på alt, hvad der foregår i og uden for dette land, er vor indsats sandelig stor. Desværre må vi erkende, at vort gode naboland, vort broderland Sverige sandelig også atter engang placerer sig i bunden af en sådan relativliste.

Måler vi os derimod med lande, som allerede to gange tidligere i indeværende århundrede har ydet det maksimale og også for os uundværlige i indsatsen for humanisme, for demokrati og for frihed, er vor indsats sandelig, som Christian Richardt skriver, lille. Og målt med hjertet er den bestemt heller ikke stor.

Jeg vil godt give den kommentar til hr. Jes Lundes indlæg i går, hvor han var inde på disse ting, at den krig, der foregår i Golfen, på allieret side, om jeg så må sige, føres af FN.

Hr. Jes Lunde og hr. Gert Petersen, deres parti, i nogen grad også De Radikale, til en vis grad Socialdemokratiet, hæfter sig stærkt ved, at det ikke er en egentlig FN-krig, fordi der ikke er en FN-overkommando over de allierede styrker.

Det er min og CD's påstand, at det er FN, der er i krig. Det er FN, der har vedtaget de tekster, på baggrund af hvilke denne kamp føres.

At der ikke er nogen FN-kommando, ændrer ikke noget ved den omstændighed. Jeg vil næsten sige: Hvordan skulle det være muligt at udkæmpe sådan en krig med en FN-kommando, hvor der skulle stemmes om, hvorvidt det

skulle være den offensiv eller den indsats eller den grad, der skulle være afgørende for det enkelte angreb, som jo i hvert enkelt tilfælde er et forsvar? Det ville være kaos, det ville være nederlag. Det ville gå ud over menneskeliv.

Tak og lov, at FN's nationer gennem Sikkerhedsrådet har været kloge nok til ikke at stille krav om, at denne FN-krig skulle ledes af en FN-kommando!

Måler vi så den danske indsats i forbindelse med det andet tunge problem, der ligger i international politik og verdensorden i øjeblikket, nemlig situationen omkring de baltiske stater, er det til gengæld heldigvis sådan, at Danmark, atter relativt målt, indtager en helt fornem position, og at et samlet Folketing, så vidt jeg forstår, står bag regeringens udenrigspolitik på dette område. Det kan vi være bekendt. Her er det stort.

Det er klart, at beskæftigelsen med disse ting logisk fører til at sige et par ord om det danske forsvars situation, også målt med finansloven.

Desværre – jeg kan ikke understrege det ord nok – har de, har vi, fået ret, som i det sidste par år har advaret imod såkaldte besparelser, lig nedskæringer, i det danske forsvarsberedskab. Desværre var den frygt, vi har næret for, at Messias endnu ikke var ankommet – eller ankommet på ny, om nogle vil – alt for begrundet.

Tiden er ikke inde til at opsiges forsikringen eller til at lirke ved låsen eller helt afskaffe den. Der er så megen risiko, også inden for det europæiske område, for militærdiktatur, for borgerkrige, for turbulens af enhver art, at enhver tale om at skære ned på det danske forsvarsberedskab må betegnes som helt uansvarlig tale.

Der er jo tradition for, at man ved en finanslovs tredje behandling også kan beskæftige sig med disse mere globale problemer, men jeg skal da også sige noget mere konkret om finansloven, idet jeg dog vil starte med at beskæftige mig et øjeblik med det, som hr. Kim Behnke i går på ny inddrog, nemlig det danske skattetryk.

Også her må man jo bruge visse målestokke for at kunne karakterisere dette, og hr. Kim Behnke er ligesom en del politikere, også blandt regeringens medlemmer og regeringspartierne medlemmer, og en del kommentatorer i dele af pressen faldet for, at Danmark har verdensrekord i skattetryk. Efter hvilken målestok har man nu beregnet dette?